

... da občutim v sebi
le eno veličast vesoljstva tihega:
R a s t .

(Srečko Kosovel, Prerojenje)

Pluralizem, enotnost... in potem?

Na Repentabru je bil 10. septembra tradicionalni študijski dan Slovenskega kulturnega kluba (znan tudi kot »mini-draga«). Medtem ko je zjutraj predaval dr. Emidij Susič o odnosih med Slovenci in Italijani na teh tleh z vidika sociologa in psihosociologa, je bila popoldanska okrogla miza posvečena vprašanju pomena, ki ga imajo v naši narodnostni skupnosti pojmi, kot so pluralizem, enotno nastopanje, strpnost, enakopravnost. Prireditelji so postavili naslov v obliki dveh provokativnih vprašanj: »Je pluralizem ovira za enotnost? Ali enotnost uničuje pluralizem?« Oba diskutanta — Marta Ivašič in Ivo Jevnikar — sta argumentirano zavrnila misel, ki se pojavlja v obeh vprašanjih. Tako v uvodnih mislih kot v razgovoru s prisotnimi pa so se pojmi še nekoliko izbistrili. Tu ni mogoče obnavljati precej zanimivega srečanja. O njem je izšlo tudi nekaj poročil (najbolj precizno je vsebino stališč referentov prikazala sama Marta Ivašič v uvodu v svoj članek v tržaškem Delu z dne 26. sept.).

Kot udeleženec pogovora bi rad izrazil le nekaj misli. Študijski dan bi moral res nastati izhodišče za globlje razmišljanje o obravnavanih temah — jutranji in popoldanski. Zelo škoda bi bilo, če bi ostala »minidraga« epizoda, brez odmeva v življenju samega kluba, ki je priredil srečanje, oz. v skupnosti, ki se ji krog prirediteljev prišteva. Taka srečanja imajo večji pomen, če jih znajo prireditelji uporabiti kot trenutek rasti, ki se vpleta v klubsko življenje in daje pobude za nove dejavnosti. Marsikaka kritična misel je prišla na dan na Repentabru. Mladini primerno je, da se v stvar še poglobi in doprine svoj delež k izboljšanju položaja, starčevsko tarnanje ali vzvišeno, odmaknjeno razsojanje sta za druge.

Med pogoji, ki sem jih navedel za resnično možni pluralizem, so bili: strpnost, kritičnost in samokritičnost, jasnost v lastnih nazorih, enakopravnost in svoboda.

Že dolgo je v nekem okolju kriza društvenega življenja kriza identitete. Manjka pogoj »jasnosti v lastnih nazorih«, v idealih, ki jim sledimo, v ciljih, ki jih želimo doseči. Do prave izmenjave ne more priti, če subjekti niso v se-

»ŠEL JE POPOTNIK SKOZI ATOMSKI VEK...«

»Petletje 1978-1983 je bilo odločilno za uresničitev modernizacijskega programa avtocestne in železniške mreže in zagotovitev povezav med Srednjo Evropo, Furlanijo - Julijsko krajino in pristanišči v Trstu in Tržiču...« Tako pravi informativna brošura o cestnih povezavah, ki jo je v času volilne propagande izdala avtonomna dežela Furlanija - Julijska krajina.

Lastniki zemljišč med Sesljanom in Sv. Križem in v okolici Boljunca že vedo, kako pravzaprav poteka uresničitev teh načrtov in o tem tudi veliko pišejo časopisi. A obstajajo še drugi vidiki tega »napredka«. Eden izmed teh je recimo usoda Kanalske doline. Letos me je pot tja gor zanesla štirikrat. Od Humina naprej sem vsakokrat vzdignil oči od knjige in se zagledal ven, v hribe, v obronke Beneških gora, ali v pobočja grebenov nad Reklanico in Dunjo, ali v pašnik ob poti, ali v zapuščen zaselek... Sedaj pa vse to nekako stopa v ozadje. Potnikom skozi Kanalsko dolino sili v oči nekaj drugega, en sam objekt, in sicer nova avtocesta na betonskih stebrih. Ne moreš drugače, kot da buljiš v to novo betonsko pošast, saj je ob njej vse drugo pritlikavo, skoraj smešno. Tržačani bi rekli »un pugno nell'ocio«, in res je ta oznaka še najprimernejša za novo avtocesto. Ob vsem občudovanju, ki nujno prevzame človeka, ko vidi tak uspeh človeškega načrtovanja in premagovanja naravnih ovir, me pogled na avtocesto vedno bolj boleče spominja na znane verze »Šel je popotnik skozi atomski vek...« Mnogi, s katerimi sem se pogovarjal o novi cesti, so me prepričevali, da je bila pač nujno potrebna, da se bo zmanjšalo število prometnih nesreč, da bo pripomogla k razvoju turizma v Italiji in Jugoslaviji, da bo dala novega zaagona tržaškemu gospodarstvu. Možno

bi trdni. In tu je tudi predsodek, da je že to proti pluralizmu, če se kdo za kaj odloči, če išče v določeno smer.

Brez vsiljevanja in ob samokritičnosti sme in mora mladinska organizacija predlagati vrednote, življenjski nazor, široko pojmovane politične izbire. V odprtosti in pripravljenosti na dialog, a vendar brez manjvrednostnih občutkov. Kje naj ima drugače mladi človek priložnost, da se z vsem tem spoprime?

je, da je v tem nekaj resnice. A vendar, kakšna žalost! Na oltarju nekaj milijonov nemških mark smo žrtvovali eno izmed najlepših visokogorskih dolin v Evropi. Pa tudi domačini so z novo povezavo nekako odtrgani proč od Evrope. Evropa bo švigala mimo, oni pa bodo naposled res verjeli, da njihovo mesto ni tam, da gre visokogorske vasice zapustiti planincem, kakim navdušenim skavtom in redkim turistom, ki si bodo namesto Krka, Raba in Paga izbraliraje oddih v kakih Zabnicah, Naborjetu ali Ovčii vasi.

Kako čisto drugače, pomirjajoče in skladno vpliva stara avstrijska južna železnica s svojimi predorji, mostovi in postajami z drevoredi!

Ko danes človek bere spise kakega Kugyja, ki je bil ogorčen že, ko so z rdečo barvo markirali kako planinsko stezo, se pač nasmehne. Če se pa zamisli, utegne v vsem njegovem navidezem čudaštvu vendarle vzreti neko jedro globlje življenjske modrosti, ki je mi ob vsem govoričenju o ekologiji ne premoremo: to je modrost, ki je Kugyju šepetala, da je zelo nevarno za človeka podirati zakone, ki jih je narava sama vtisnila v stroj okolja; to je modrost, ki je na prvo mesto postavljala ne neki upravičeni ali neupravičeni napredek in še manj profit, ampak korist posameznega človeka in predvsem domačina, ki je skušal živeti v tesni povezanosti z naravo in okoljem.

Velika avtocesta Trbiž - Videm je bila načrtovana v dobi, ko je izgledalo, da bo šel prometni razvoj svojo pot naprej do neskončnosti, da se bomo vedno bolj živčno in mrzlično vozili, premikali. Kaj pa, če tega razvoja dejansko ne bo, komu bo tedaj avtocesta služila? In kaj, če bo tehnologija tako napredovala, da čez trideset let ne bomo več potrebovali cementnih cest za premikanje, kaj bodo tedaj naši sinovi počeli z grdim spačkom, ki »krasi« Kanalsko dolino?

V Zabnicah sem z avtobusa zagledal novejšo hišo, ki je bila (kot mi je bilo povedano) sezidana čisto sredi zelenja. Po nekaj letih so tik hiše zgradili novo državno cesto (Pontebbana), ki danes spričo nove avtoceste učinkuje čisto nedolžno. Sedaj pa poteka na drugi strani hiše nov »monstrum«, podzem-

(Dalje na naslednji strani)

Zakaj prav na to šolo?

Šola se je spet začela in veliko je mladih, ki so letos prvič prestopili prag višje šole. Ti so že po prvih dneh pouka lahko preverili, ali jim je njihova izbira po godu ali ne. Toda pogledajmo, kaj mislijo o tem maturanti, ki se v resnici lahko smatrajo za prave veterane višje šole. Postavili smo jim tri vprašanja:

Zakaj si izbral(a) to šolo?

D.F. (»J. Stefan«): Predvsem zaradi tega, ker mi da možnost, da se izobrazim v določeni stroki. Drugi razlog je, da imam veliko možnosti za zaposlitev.

M.R. (Kl. I. »F. Prešeren«): Zaradi nenadarnosti za znanstvene predmete, z ozirom na slovenske šole, ki so na razpolago, je znano, da ima klasična izrazito humanističen značaj. Ur, posvečenih znanstvenim predmetom, je manj kot na ostalih šolah; poleg tega sem nameravala na medicino in, iz mení še sedaj neznane razloga, so mi dejali, da je za ta študij najboljša klasična.

T.P. (Znan. I. »F. Prešeren«): Že takoj ob koncu nižje srednje šole sem bila trdno namenjena nadaljevatí študij na univerzi; postavila sem si dve alternativni: znanstveni ali klasični licej, ker nudita ti dve šoli bolj splošno kulturo, medtem ko so vse ostale bolj specifične. Ker pa sem bila bolj nadarjena za

znanstvene predmete, se je moja izbira ustavila pri znanstvenem liceju.

D.B. (»Ž. Zois«): Ker z razliko od drugih šol mi je dala največ možnosti za zaposlitev po končanem študiju.

M.M. (Kl. I. »F. Prešeren«): Najprej zaradi tega, ker so mi jo svetovali starši, nato, ker na klasični je malo ur matematike.

R.S. (»Ž. Zois«): Ker so mi to svetovali profesorji in ker je trgovska šola, poleg strokovne, edina, ki da dijaku specifično izobrazbo. Vedela sem, da si bom morala takoj po petih letih šolanja poiskati delo in da ne bom šla na univerzo. Tako se mi je zdela najbolj primerna trgovska šola.

Sedaj, ko si že skoraj na koncu svoje šolske kariere, ali si zadovoljen(na) s svojo izbiro? Zakaj?

D.F.: Da! Na tej šoli dobiš poleg osnovnih praktičnih pojmov tudi vsesplošno kulturo, kar je še posebej važno za nadaljnje življenje.

M.R. in M.M.: Da, zadovoljna sem s svojo izbiro, a iz enega razloga: zaradi koristi, ki sem jo odnesla od študija latinščine in grščine, osebne koristi ob spoznavanju predvsem grške literature. Grški in latinski jezik ti lahko veliko pomagata pri študiju sodobnih tujih je-

zikov, saj se ti, potem ko si se z njima spopadel, drugi jeziki zdijo lažji. Preko njih spoznaš sistem, kako se jih lahko lotiš. Druga plat medalje pa je, da je klasična dolgočasna šola.

D.P.: Da, ni se mi še zgodilo, da bi se kesala svoje izbire. Kar se tiče splošne kulture mi je ta šola nudila res veliko. V nekaterih specifičnih znanstvih se seveda ne morem kosati z dijaki drugih šol. Prepričana pa sem, da mi je znanstveni licej dal temelje, na katerih lahko gradim nadaljnji študij.

D.B. in R.S.: Nisem preveč zadovoljen, ker imam raje literarne in znanstvene predmete. Spodbuja pa me misel, da bom po končani šoli dobil diplomu, ki mi bo dala možnost za hitro zaposlitev in osamosvojitve.

V čem vidiš smisel šolskega izobraževanja?

D.F.: Prvič: globlja osebna splošna kultura, drugič: pripomoček za zaposlitev.

M.R.: Smisel vidim v tem, da te pripravi na življenje. V tej funkciji je danes šola popolna polomija. Znanje, poznavanje samo na sebi nima nobene vrednosti. Sama izobrazba ne daje jamstva za to, da je človek dober, odprt, sposoben, pameten!

T.P.: Prepričana sem, da je določeno znanje v današnjem svetu, v katerem ni izobrazba le stvar ožjega kroga ljudi, nujno potrebno že pri vključevanju v pogovore, če že ne iz osebnega zanimanja.

D.B.: Po mojem mnenju je šolsko izobraževanje zelo važno, posebno v današnjem času. Če se kdo hoče izkazati na delovnem mestu, mora biti zelo izobražen. In to izobrazbo ti lahko da samo šola. Šolsko izobraževanje ti da tudi neko splošno kulturo ne glede na tip šole.

M.M.: Šola bi morala oblikovati dijaka v odgovornega in zrelega človeka, ga usposobiti za delo in za življenje med ljudmi. Dvomim pa, da ji to uspe...

R.S.: Pred leti je bil zame smisel šolskega izobraževanja le diploma za boljšo službo. Sedaj se zavedam, da je šolanje važno tudi za osebno kulturo. Šolani ljudje imajo po navadi bolj odprto mišljenje.

ŠEL JE POPOTNIK...

ska avtocesta. Hiša se je iz oaze spremenila v prometno vozlišče...

Pot skozi Kanalsko dolino pa je postala prilika za svojevrstne duhovne vaje...

Tomaž Simčič

Spet težave na zavodu J. Stefan

Ob začetku šolskega leta '83/84 je spet v centru pozornosti naša strokovna šola. Zavod za industrijo in obrt J. Stefan še nima urejenih vseh protokolov, da bi se pouk lahko nemoteno odvijal. Da bi kaj več o tem izvedeli, smo prosili Borisa Artača, ki uči na tej šoli, naj v par besedah pove našim bralcem, kako je s to zadevo. Odgovoril nam je:

Urejenost prostorov naše šole ne ustreza varnostnim predpisom, ker občina še ni poskrbela za ustrezno ureditev. Tu gre poleg varnostnih izhodov še za specifične probleme našega zavoda in sicer varnost v laboratorijih za kemijo in elektroniko. Odgovorne organe (pokrajino, ki je lastnica poslopja, občino, ki je odgovorna za vzdrževanje, šolsko skrbništvo in ENPI) smo že večkrat opozorili na te težave.

Kako se sedaj odvíja pouk?

Poleti smo dobili dopis ENPI-ja, v katerem izrecno ugotavljajo pomanjkljivo varnost v laboratorijih. Dopis smo posredovali občini. Prejeli smo nato po-

ziv, naj šolo začasno zapremo, kasneje pa nam je pokrajina sporočila, da ni združkov za nadaljevanje pouka v bivšem »paviljonu B«. Zaradi nejasnosti (nikjer se ne govori o dovoljenju) smo se na sestanku zavodskega sveta in profesorskega zbora odločili, da v pismu pokrajini objasnimo naše stališče. Gori omejeno sporočilo sprejmemo torej kot dovoljenje, da se pouk nemoteno odvíja v vseh učilnicah, razen če pokrajina pismeno ne prekliče tega tolmačenja. Kar se pa tiče laboratorijev, zahtevamo, da se varnostni ukrepi čimprej uveljavijo, ker je pouk praktičnega značaja trenutno prekinjen. V istem sporočilu pokrajino obveščamo, da zaradi okrnjenega pouka obstaja resna nevarnost za veljavnost šolskega leta. Zato pozivamo odgovorne oblasti, da zadevo čimprej uredijo.

Kako lahko dijaško gibanje pomaga pri rešitvi spornega vprašanja?

Dijaško gibanje je pred tem problemom nemočno.

Sappada '83

V prvi polovici septembra so se v Sappadi zbrali predstavniki mladinskih katoliških skupin, ki v naši škofiji delujejo na področju mladinske pastorale. Letošnje srečanje, ki mu je bilo naslov »Sappada '83 — konkretni napotki za mladinsko pastoralo«, se je odvijalo po točnem načrtu in sicer z referati in z delom po skupinah. Načrt je hotel pokazati, kako mora mlad kristjan, ki danes želi iti v svet, najprej postati oseba, ki sledi nauku Odrešenika; nato, kako se mora oseba živeti v Cerkev, katere sestavni člen je, in v družbo, v kateri deluje; in, končno, kako mora v tem okolju z lastnimi dejanji pričati svojo vero.

Namen škofijske komisije za mladinsko pastoralo, v kateri so tudi trije Slovenci, in škofa Bellomija, ki je bil stalno prisoten na srečanju, je bil v prvi vrsti zbrati vse skupine, ki delujejo na omenjenem področju, da se med seboj spoznajo in povežejo v pravo krščansko skupnost. Žal je bil prisoten en sam slovenski predstavnik, kar je neki italijanski udeleženec tudi obžaloval. Upajmo, da je bilo to, kar je ta udeleženec rekel, tudi v srcu — če ne vseh prisotnih (bilo jih je 120), vsaj v srcu večine. Upajmo, da slovenski predstavnik ni bil seme, ki je padlo med kamenje, med trnje ali na pot. Otrresimo se nezaupanja, večje število semen vsekakor jamči večji pridelek.

Peter Močnik

PRESTOP NOVINECV ROVERJEV IN POPOTNIC

V soboto 24. septembra zvečer se je pred Mladinskim domom v Boljuncu zbralo okrog 60 mladih. Vsi so bili v skavtskih krojih. Skupina se je kmalu odpravila proti dolini Glinščice. Na velikem parkirišču pred sedežem CAI so se zbranim v zboru predstavili novinci — to so bili tisti, ki so v dveletnem noviciatu (doba od 16. do 18. let) poglabljali skavtska načela, odkrivali njihov vzgojni pomen in debatirali o različnih problemih, s katerimi se sprijema vsak odrasčajoč človek.

Po tradiciji se prestop novincev vrši navadno v kaki jami, da je vzdušje bolj pristno. Letos je vodstvo odločilo, da se bo prestop odvijal v cerkvi na Pečah, ki je bila pred kratkim obnovljena. Gotovo smo že slišali, da je cerkvi pred leti oskrunila skupina huliganov, ki je sežgala klopi in pomazala zidove. Skupina mladih iz raznih italijan-

skih organizacij in slovenske skavtske organizacije je pred približno letom in pol prostovoljno in udarniško začela s popravili. Mladi so tako pokazali, da še verjamejo v vrednote in da ljubijo spomenike, ki so stoletni pričevalci narodnostne in kulturne pripadnosti naših ljudi. Na eni strani torej mladi, ki iz lastne nezadovoljnosti raje rušijo kot gradijo, na drugi strani pa mladi, ki sovražijo nasilje in verjamejo v nenehno rast in obogatitev.

V cerkvi je bila najprej maša, nato je sledil obred prestopa novincev v veje roverjev in popotnic. Po obredu so starejši člani čestitali novopečenim roverjem in popotnicam in jim želeli, da bi vztrajno sledili smernicam, ki so jih podpisali in da bi se držali gesla roverjev in popotnic, ki se glasi: »Služiti!«

Bruna

NENAVADNO POROČILO

»Skavtska pesem, zdaj zadoni preko morja do neba ...«

In zadonela je skavtska pesem vsako jutro, nepretrgoma od 21. julija pa do 15. avgusta. In donela je na Dolenjskem, na slovenskem Koroškem v Avstriji in na Gorenjskem. In zapelo jo je čez 250 naših članov, od najstarejšega pa do najmlajšega. In nepozabni trenutki so se za vedno vtisnili v srce.

Ivana, ali se mogoče še spominjaš, kako si z Martino občudovala enkratni sončni zahod z Gospodične? Seveda se ga, le kako bi ga mogla pozabiti. In ta sončni zahod je vsakega po svoje obogatil in za to bogastvo veš le ti, ki si ga prejel.

In ti, nagajivi Marko, ali se še spominjaš, kako si postavljaj jutraj, ko so še vsi spali, čevlje v kvadrat okoli jambora, tako da so morali vsi bosí na zbor? Uh, kako si jih razjezil. Toda sedaj jih je jeza minila, tebi pa so hvaležni, ker si jim daroval nekaj skavtskega.

In ti mala Alenka? Oh, kako si sopi-hala v hrib, da bi prišla do tiste neznan-sko oddaljene kočice. In ko si prišla vsa utrujena in zaspana, si si morda zaželela svoje mehke in tople postelje. Toda težave se še niso končale. Le kako so te mogli voditelji stlačiti v tako majhno sobo s tolikimi drugimi. Le s težavo si si priborila kotichek za spanje. Ko pa si se malo odpočila, je bil svet takoj lepši. Kaj deset, dvajset naj bi nas dali skupaj v to majhno sobo! Saj je tako lepo, ko smo skupaj. Lepo je, ker se imamo radi.

Ne, Peter! Ne govori! Saj vem, kaj bi mi hotel povedati. Ne, nisem. Zares ne! Tisto noč pa si boš gotovo zapomnil. Ne verjamem, da si kaj spal. Vidiš, hike je to, da te zaloti dež in da moraš spati s sedmimi drugimi, v šotoru, ki je za tri. Zapomni si to noč. Nesebično ste si razdelili edino streho, ki ste jo imeli in za nobenega ni bila pretesna.

In poglejte to Marijo, kako je nespretna. Ogenj noče in noče zagoreti. No, no, potrpite! Saj je, revica, šele prvič na taboru, se bo že naučila. Tako

(Dalje na naslednji strani)

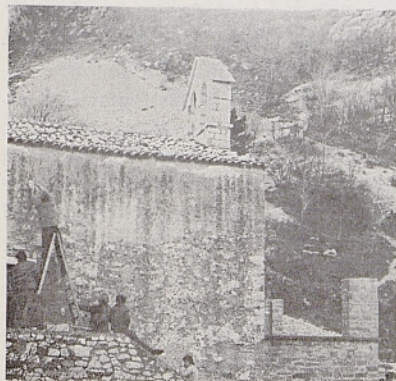
Obnovljena cerkva na Pečah

Obnovljena cerkva na Pečah spet kraljuje nad dolino Glinščice. Obnovitvena dela so se pričela 26. decembra 1982 s pritrditvijo table nad stranskim vhodom, kot vidimo na sliki. Požrtvovalni prostovoljci so nato več tednov zaporedoma vsako soboto na ramenih prenašali omet, cement, pesek, vhod-

na in stranska vrata ter vse potrebno orodje.

Dela so sedaj za nami. Akcija, ki je imela namen ne le obnoviti svetišče iz 13. stoletja, ampak v prvi vrsti združiti ljudi istih interesov z željo, da bi pri skupnem delu padle vse pregrade med Slovenci in Italijani, je popolnoma uspela. Hvaležni pobudniki so kot poslednji korak te enoletne skupne poti pripravili še razstavo pod naslovom SLIKE PROSTOVOLJNE POBUDE V GLINŠČICI. To bo pač »... fotografska razstava, ki ni razstava fotografij, pač pa prikaz skupne akcije. Fotografska razstava, ki noče biti razkazovanje, ampak sporočilo neke pobude ...«, kot bremo na tiskanem letaku.

Razstavo so slavnostno odprli v soboto, 1. oktobra, vsakdo pa si jo lahko ogleda ob nedeljah od 10. do 12. ure v oktobru in novembru. Organizirane skupine, ki bi rade obiskale razstavo izven določenega urnika, lahko telefonirajo na sledeče številke: (040) 228376 (župnišče Boljunec), 821382 (druž. Halupca), 829785 (don A. Scafa).

Cerkva na Pečah

Kako naj se učimo

Smo na začetku novega šolskega (in akademskega) leta; študente čaka še vsa snov različnih predmetov, ki jo bodo morali čim boljše asimilirati. »Rast« jim v tej številki posreduje nekaj kratkih nasvetov, kako se lahko, v skladu z zakoni o pomnjenju (spominu), čim boljše učimo.

1. Psihologi so z znanstvenimi poizkusi ugotovili, da komaj naučeno snov precej hitro pozabimo, če je ne *ponavljamo*; tudi če smo jo razumeli in se nam zdi, da jo že »obvladamo«. Trdnost spomina je direktno odvisna od števila ponovitev!
2. Spomin na naučeno snov pa ne »bledi« enakomerno v času. Največji odstotek snovi pozabimo prav med prvo uro — takoj ko smo se prenehali učiti. V naslednjih urah se pozabljenje še vedno nadaljuje, a v nekoliko manjši meri. Mnogo lahko prihrani na času in energiji, kdor snov ponavlja *takoj* po učenju!
3. Za učinkovito pomnjenje je bistvena motivacija: snov nas mora *zanimati*. Če si hočemo zapomniti neko gradivo, ga moramo povezati s pozitivnimi, prijetnimi čustvi. Ta namreč povečajo trajnost spomina. Obraten učinek pa imajo negativna čustva (strah, prevelika napetost, itd.) Da si nekaj zapomnimo, si moramo hoteti zapomniti.
4. Če razumemo smisel snovi, si jo tudi mnogo lažje zapomnimo. Zato skušajmo pred učenjem vsako gradivo *organizirati* in mu dati pomen.

5. Dokazano je, da je eden izmed vzrokov pozabljanja tudi učinek t.i. interference. Interferenca je novo znanje ali izkušnja, ki moti ali izbriše sledove prejšnjega znanja. Ta proces lahko deluje v dve smeri: interferenca novega na prejšnje (retroaktivna) in preteklega na sedanje (proaktivna).

Iz tega sledi, da si iz naučene snovi najbolj zapomnimo začetek in konec (npr. prvo in zadnje poglavje knjige, prva in zadnja kitica pesmice, itd.), ker tu delujejo interference le v eno smer. Središčno snov pa moti staro in novo znanje, zato si ta del najmanj zapomnimo. Ko ponavljamo snov, začnimo torej pri središčnem delu!

Za konec naj v tej zvezi kot zanimivost navedemo še eksperiment, ki so ga naredili z dvema skupinama. Obe skupini sta se najprej naučili določeno snov. Člani prve skupine so se nato posvetili drugim aktivnostim, člani druge pa so naslednjih osem ur prespali. Odstotek pozabljenja je pri prvi skupini dvakrat večji (23%) kot pri drugi, ki v spanju ni bila podvržena interferencam (le 11% pozabljenega gradiva).

Pri izvedbi naših nasvetov vam želimo mnogo uspehov.

An

RAST, mladinska priloga Mladike 7/83. Pripravlja uredniški odbor mladih. Tisk Graphart, Trst, oktober 1983. To število je uredil Marijan Kravos.

Zbor Vesela pomlad je 16. oktobra zaključil letošnje Primorske dneve na Koroškem

Nenavadno poročilo

je prav, kar pomagaj ji, Tomaž! Le pogledjte, kako se ji svetijo očke, ko ogenj končno zaplanti.

Presneto, le kako sem se mogla tako razpisati. Marjan me je naprosil, naj mu napišem kratko poročilo o letošnjih taborih. Toda veste, kako je. Spomini so čudoviti, dogodki enkratni in vsi so enako važni, tako, da je ta košček papirja premajhen za vse. Sicer pa, nekaj trenutkov iz naših taborjenj sem vam opisala. Za tiste pa, ki so jim vseh podatki in številke, naj povem, da se je tržaški del slovenske zamejske skavtske organizacije udeležil kar šest poletnih taborov: za starejšo vejo, roverje in popotnice, tri za srednjo vejo izvidnikov in vodnic, dva povezana tabora za najmlajše, volčiče in ververice. Tabori so bili na Dolenjskem pri Cerovem logu, udeležencev je bilo približno 40. Dva tabora sta se vršila na Koroškem v Globasnici, kamor je odpotovalo približno 100 članov. Najmlajši, bilo jih je 110, so taborili ob Bistričici blizu Kamnika. Najstarejši pa so se nekaj dni, točneje pet, potepali po Dolenjski in imeli t.i. potovalni tabor, nato pa so se utaborili pri Cerovem logu na Dolenjskem. Tega tabora se je udeležilo 18 članov.

Črni teloh

Knjiga za razmišljanje

Pogovori pod šotori - Vinko Ošlak

Pred nekaj dnevi je pri Ognjišču v Kopru izšla zanimiva in koristna knjiga, ki je na naše knjižne police prinesla nekaj novega. To je knjiga Pogovori pod šotori, ki jo je napisal znani slovenski kulturni delavec in publicist Vinko Ošlak. Knjiga na prijeten in zabaven način predstavlja mladim razna filozofska vprašanja, ki jih zgodovine filozofije navadno obravnavajo na veliko bolj pust in dolgočasen način. Ošlak je pri pisanju svojih Pogovorov pod šotori uporabil pravzaprav sokratsko metodo — pogovor in spraševanje.

Skupina mladih se odpravi na morje s prijateljem profesorjem. V času, ki ga preživljajo skupaj, profesor odgovarja na razna filozofska vprašanja, ki jih postavljajo mladi. Velikokrat se pogovor zanimivo suče okoli konkretnih vprašanj, tako da postanejo tudi zahtevnejša filozofska vprašanja veliko bolj zanimiva in zato tudi razumljivejša.

Knjiga je ne samo zanimivo branje, ampak tudi prijetno čtivo, ki bo bralce približalo svetu duhovnih vprašanj in razumskih ugank.